

(...)

Aquest horabaixa he fotografiat la simbiosis d'una alga i un fong als maresos dels bancs del caminal petit i curt, que creua el sementer enrostollat d'ordi d'or, amb l'elegància d'una dreuera que no duu enlloc.

Els líquens són un alfabet que m'aprèn el llenguatge dels enigmes que no s'acaben mai.

No sabies, lectora enyorada, que escric per afegitons, per capes successives de sediments metafòrics i per això els meus manuscrits són plens de comentaris als marges: per reescriure, per canviar, per esborrar, per col·locar a una altra banda, per afegir?

Vols veure els meus esquemes, les hipòtesis, els croquis, els gargots, les metàfores en estat brut, els primers reflexos d'una imaginació preparada per escalfar-se, la necessitat que tenc d'injectar biblioteques en una frase en què els mots s'ajustin, i siguin musicalment justs, com en un somni?

Desitges conèixer les nombroses obres que he devorat, assaborit i devastat, tots els sistemes de referències que marquen l'erudició que he emprat, les enquestes que he fet, la fàbrica interior on els projectes han agafat forma, la bodega en què s'ha produït la lenta gestació de les inspiracions més secretes?

No oblidis que he embullat les pistes, he anat per allà on no m'esperaven, moltes vegades he fet malbé els ponts i he cremat les naus.

Faig feina dins els matisos.

La gran dificultat no és escriure, sinó viure de tal manera que l'escrit aparegui com un naixement.

Poesia com a floració d'una joia i una tristesa indissolubles: l'infinit entra dins les coses, les engrandeix, els hi dona una ressonància llarga, densitat i perfecció fondes.

Faig exercicis per veure, també, amb la precisió d'un científic, les coses que hi ha darrere els mots.

Visc dins el metabolisme de la llengua.

Faig una taula de sensacions: agaf les sensacions germanes, les que estan en connivència, les que són còmplices, les que corresponen a un mateix estat de l'esperit.

Cerc les sensacions de totes les èpoques, de totes les latituds, de totes les cultures, les pos des del principi al final i sorgeix una coherència com la de la taula periòdica dels elements.

(...)

Em dirigesc a una interlocutora invisible però de tal forma que cadascú pot tenir la il·lusió que el meus mots són fets per a la seva visió singular i única: confidències personals d'una ombra a una altra ombra anònima.

Voldria sobreviure com deia l'amic Valery Larbaud: ser una mà fresca damunt algun front i un company d'un viatge fet de partides que oblidassin el no res de saber d'on vens i a on vas.

Som fidel als meus entusiasmes de joventut.